

[Pinholt.]
 laan ogsaa i Fremtiden. Det vil blive nødvendigt baade paa Grund af den Merudgift, der er bevilget paa § 26, og de Underskud, som findes paa Driften i indeværende Aar. Hvis det er rigtigt, at der maaske er en 40 Mill. Kr. af Postgiroens Midler hos Finansministeren, og at de er anbragt i Nationalbanken, saa vil det jo sige, at Statens Overtræk er ikke paa 81 Mill. Kr., men i Virkeligheden er oppe paa 121 Mill. Kr. Det vil jeg bede Finansministeren svare paa et eller andet Sted, enten her eller i Finansudvalget.

Der er en anden Post, som Finansministeren ikke har omtalt, det er Skattekammerbeviserne. Den 16. Oktober har Finansministeren skrevet til Finansudvalget, at pr. 31. August var der Skattekammerbeviser til et Beløb af 43 Mill. Kr. godt og vel. Jeg ved, at deraf bæres en Snes Millioner af Nationalbanken, som har overtaget Ansvaret for et Valutalaan i Schweiz; men hvor mange af disse Skattekammerbeviser, som jo Ministeren i Henhold til gældende Lov har Lov til at udstede, der ogsaa skal dynges til det, vi skylder, tør jeg ikke sige; det vilde være rart at faa det at vide. Jeg maa jo sige, at jeg har ikke det Indtryk, at det finansielle Styre, vi har i Øjeblikket og har haft gennem en vis Tid, er saa særlig heldigt. Jeg vil ogsaa gerne minde Ministeren om, at der var 32 Mill. Kr. i Kassen, da den blev overtaget af Bramsnæs i sin Tid, men der er ikke nogen som helst Kassebeholdning nu, og det er dog et Forbrug af Midler til Nedbringelse af den Statsgæld, der har været Tale om, saa at hele Historien forsvinder. Der er ikke afdraget noget i Virkeligheden.

Jeg vilde dernæst gerne sige en Tak til den højtærede Landbrugsminister, som paa § 26 har optaget en Bevilling til Erhvervelse af et betydeligt Klitareal ved den sydlige Ende af Holmslands Klit. Formålet med den Erhvervelse er at skaffe Kamperingsplads ved Kysten for de Tusinder og atter Tusinder af Mennesker, der vil ligge ved Kysten og søge Sundhed dér. Folk forsvinder nu fra Skovene og vil ud til Kysterne. Klitvæsenet har det største Besvær med det store Publikum, der kommer ud dér og vil kampere i Plantagerne. Det er vi ængstelige for paa Grund af Brandfaren. Vi har afgjort Beviser for, at Publikum er ganske uden Forstaaelse af, hvilken Fare der er forbundet med at bruge Ild i disse Plantager. Vi har den ene Gang efter den anden set Folk tænde Primus i saadan en Naaletræsplantage. Vi har været ude

for, at en Mand, der sad med sin Familie og røg Tobak, da det blev sagt til ham, at det ikke var tilladt, da det var brandfarligt, svarede: Hvad Fanden kan det gøre, om det Skidt brændte? Naar der bliver givet Folk Tilladelse til at være saadanne Steder, hvor Staten har haft stor Bekostning, er det dog en Misforstaaelse af dem at mene, at de dér kan ryge Tobak, og at det ikke vil gøre noget, om det hele brænder af. Jeg vil derfor takke Ministeren for denne Bevilling og vil gerne sige her, at det saa er Meningen, at man for Fremtiden vil bede de Mennesker, der vil kampere ved Vesterhavet, om at køre hen til dette Sted med Telte og Biler. Der er dér Plads til dem i Massevis, der kan være Tusinder og atter Tusinder. Dér kan de ingen Fortræd gøre. Det er paa en smal Tange mellem Vesterhavet og Ringkøbing Fjord, og de kan bade den ene Dag i Fjorden og den næste Dag i Havet, og de kan more sig lige saa galt, de vil.

Et andet Spørgsmaal, jeg gerne vil henlede Ministerens Opmærksomhed paa, er Bebyggelsen ved Kysten. Folk vil bo ved Kysten, de vil have Hus derude, og saa bygger de saa tæt ved Havet, at det er i høj Grad betænkeligt. Naar man læser den gamle Sandflugtslov, har man Indtryk af, hvilken Rædsel Befolkningen har haft for den Sandflugt, der har hærget Vestjylland. Men Sandflugt kan opstaa igen, hvis man misbruger den Frihed, man har faaet til at komme ud til Kysten. Jeg vil derfor gerne anmode den højtærede Minister om at nedsætte et Udvalg, som skulde tage under Overvejelse, om der ikke kunde lægges en Byggelinie fra Skagen til Blaaavandshuk, saadan at Vest for denne Byggelinie maatte der overhovedet ikke bygges. Man kan i Øjeblikket med den Lovgivning, man har, forhindre Folk i at bygge, men det er meget vanskeligt og meget besværligt. Vi har lige haft et Tilfælde, hvor Klitvæsenet har maattet true en Mand med Politiet for at faa ham til at lade være med at bygge paa et Sted, hvor han ikke maatte. Hvis man derfor lægger en Byggelinie fra Skagen til Blaaavandshuk, ligesom man har en Byggelinie langs alle vore Amtsveje, kunde man derigennem faa en Ordning, som dels skønskedsmæssigt, dels rent økonomisk vilde være af stor Betydning. Jeg vil henstille til den højtærede Minister, at han vil gøre det. Jeg tror, jeg kan sige, at Vandbygningsdirektøren er ganske enig med mig, og jeg har Indtryk af, at Finansudvalget, som i Sommer berejste Kysten og saa paa disse Forhold, er klar over, at her trænges